

KLINGEN

KRIGSNUMMER

Nº 8

INDHOLD

- Omslag af Mogens Lorentzen
Litografi af Axel Salto
14. Juli. Af Axel Salto
Litografi af Mogens Lorentzen
Nervøsitet eller En stille Nat ved Fronten. Skuespil i 1 Akt
af Per Krohg

Litografi af Kurt Jungstedt
Min Sabel. Digt af Jacques de Choudens. Oversat af Valdemar
Rørdam (fra »Krigsdigte«. Aschehougs Forlag)
Hymne. Af Emil Bønnelycke
Tyrken. Original Radering (Aquatinte). Udført i Kleinsorgs Etabl.
Krigsliv paa Montparnasse. Af Christen Friberg
Litografi af Asger Bremer
Tegning af Per Krohg
Artikel af Johs. Buchholtz
Litografi af Jais Nielsen
Jens Adolf Jerichau's Raderinger
Omslagslitografi af Yngve Andersen

JENS ADOLF JERICHAU'S RADERINGER

Mappen med Jens Adolf Jerichaus efterladte Raderinger er nu udkommen. *Klingens Abonnenter* kan faa den ved direkte Henvendelse til Redaktionen eller Ekspeditionen til en nedsat Pris af 65 Kr. (alm. Pris 100 Kr.).

Raderingerne er trykt paa hollandsk Papir (van Gelder Zonen) i Max Kleinsorgs Etablissement. Da de fleste af Pladerne er Zinkplader, har det kun været muligt at trykke 50 Eksp. af hver Radering.

Den italienske Maler, Futuristen Boccioni, er falden i Krigen.

Degas efterladte Malerisamling er for nylig blevet solgt ved Auktion hos George Petit i Paris. Et ganske lille Selvportræt af Cézanne gik for 30,500 Frc. To Portrætter af Ingres tilsammen for 270,000 Frc. En Tegning af Ingres for 20,000 Frc. Et Tahitibillede af Gauguin for 16,000 Frc. Louvre købte en Delacroix for 22,000 Frc.

»Klingen« udkommer den 5. i hver Maaned og koster 12 Kr. om Aaret, 2,00 Kr. enkelt Hefte. Udgiver: Axel Salto. Redaktion: Axel Salto og Poul Uttenreitter. Redaktionens Adresse: Edv. Glæsselsvej 3, Kbhvn. F., Telf. Godth. 1870x. Trykkeri og Ekspedition: Cato's lit. Etabl. Telf. 4328. Abonnement tegnes paa Redaktionen og i Ekspeditionen; desuden modtager alle Landets Boghandlere Bestilling paa Bladet.

14. JULI

Endnu staar den store Parade i Paris den 14. Juli 1916 frisk i min Hukommelse, jeg mindes den yderligere, hver Gang jeg gaar forbi min Urtekræmmers Vindue og ser Plakaten for Lorne Whisky, denne Plakat, som endnu rykker min Fantasi til Live og faar mig til at standse 10 Minutter i opmærksom Beskuen. Den forestiller en Opmarsch af hele det britiske Imperium, i Spidsen Matrosen med Huggert og Anker paa Haandlede, og efter ham enhver tænkelig Hudfarve og Trosbekendelse Jorden over, alle Mand i skinnende Uniformer, og alle formodentlig drikende Lorne Whisky, ligefra de smaa Gurkha'er og de afganske Kamelrytterkorps til den engelske Gentleman i Tropesæt paa Elefantryg.

Det var i de store Dage efter Fort Vaux's Fald. Frankrig levede med Verdun paa Læben og holdt Vejret. Verdun stod Stormen igennem. Alle aandede ud og nu skulde Bastilledagen fejres med en stor militær Revy, hvori alle de forskellige Nationer paa Vestfronten vilde deltage. Toget skulde sætte sig i Bevægelse paa Invalidepladsen og gaa ad Champs Elysées over Concordepladsen, langs de store Boulevarder og ende ude i Forstaden St. Antoine, hvor hver Mand skulde have en Flaske Champagne.

Vi var saa heldige at tiltuske os en lille Trækvogn af en Blomsterkone ved Madeleinekirken; det kostede 4 Francs for hver at staa paa Vognen, Konen lejede senere Køretøjet ud igen saa vi tilsidst stod 16 Personer i ustadig Ligevægt paa det lille Stillads, men saa kom Toget ombølget af den brusende Marseillaise. Forrest red en Afdeling Municipalgardister, store, velskabte Mandfolk med Knebelsbart og Hestehaler vajende fra Hjælmen. Tinsoldater. De vakte Forventning, men ellers ingen Opsigt. Paa ny Musik, La Brabançonne, Belgierne med brune Hjælme; de medførte Hundeambulancer. Sympatien strømmede dem i Møde, det mishandlede Lands Sønner. Saa kom Skotterne, store, stærke Mænd med de bare Knæ og Skørtet, som Joffre karakteriserer: Godt til Kærlighed, daarligt til Krig. De spillede Sækkepibe og Hjærtet hoppede paa de smaa Midinetter. Igen en fyrig Krigsmarsch og saa efter hinanden: Englændere, Kanadiere, Australiere med den opkrammede Filthat og Ry for ukueligt Mod, bittesmaa, gule Annamiter med flade, spidse Hatte og Tænderne ud af Munden, syngende Russere i dybe Formationer, Senegaljægere, som bruger lange Knive i Haandgemæng, Algierske Spahier med chevalereske Lader; (de bar smaa kulørte Silkefaner med Sole og Løver), allesammen passerer forbi, det er som en Billedbog, hvor det glade Folk giver Billederne Navne og klapper i Hænderne.

Nu en lille Pavse, men saa skyller Jubelen over sine Bredder, for der kommer de, Heltene fra Verdun, trætte og møjbeskidte lige fra Løbegraven. I Spidsen Officeren, Drengen fra St. Cyr, fin og spædlemmet som Jeanne d'arc, med hilsende Kaarde mod Balkonerne, det er den falmetblaa Poilu, der holder Frankrigs Skæbne i sine snavsede Hænder; i en Regn af Fingerkys gaar han frem. Vi rækker bagud og plyndrer Blomstermadammens Lager, her maa vi give vort Bifald med, henrevne af Øjeblikkets usigelige Stolthed.

Sent paa Aftenen gik vi hjem, nynnende Dagens Refræn, Ententens folkelige Slagsang. Melodi: Sous les ponts de Paris;

Après la guerre finie
Tous les soldats partis
mademoiselle has à piccaninny
after the guerre finie!

Axel Salto.

NERVØSITET

ELLER

EN STILLE NAT VED FRONTEN

Skuespil i 1 Akt.

Opført paa Krigstheatret i Vogeserne 1916.

Skyttegravene snor sig gennem Dalen, gennem Landsbyen, gennem Kirkegaarden, tværs gennem Kirken og ud i Dalen igen.

Scenen forestiller det Indre af den sønderskudte Kirke, hvor Franskmænd og Tyskere ligger 7 Meter fra hverandre.

Imellem Skyttegravene, i „Ingen Mands Land“, d. v. s. Midtskibet, en forfærdelig Opstabilen af alt mulig Inventar, Pigtraad, dyrebare Draperier, Kirkestole, Lysekroner, Granatstumper samt Jesus og Maria (malede, nedskudte Gibsskulpturer).

Rundt om paa Sokler en Del Apostle.

I Stilheden høres den dybe, fjerne Summen af Kanonerne fra Verdun.

Et fransk Gevær (for at bryde Stilheden):

Pling!

Et tysk Gevær (som Svar):

Pling!

(Pavse).

En Mitrailleur:

Takketakketak.

Et Gevær:

Pling!

Mitrailleusen:

Takketakketakketak.

Kor af Geværer:

Plingplingplingpling!

(Skydningen bliver hæftigere — der telefoneres til de bagenfor liggende Batterier — Nervøsitet i Luften).

En Lysraket

stiger op under Hvælvet og spreder et spøgelseagtig Lys i Kirken. Apostlene faar mørke Skygger under Næsen —

En 75 mm Kanon:

Ooiiiiiii pang!

En 120 (lang):

Oouiiiiiii baoom!!

(Pause).

(Kanonerne fra Verdun).

Nu stiger Bombardementet til større Voldsomhed —

Kanoner af alle Kalibre, Geværer, Haandgranater, Mitrailleurer:

Oiiiiii plang! Baoum! Takketakketakkeouiiiiii pling, pling! Baoum!
Baooom! BAOUM!

»Hvor er Gudfader?« *Jesus (til Maria):*

»Hvad?« *Maria:*

»Hvor er Gud Fader?« *Jesus:*

Maria:
»Han blev kapret i aftes af en tysk Soldat og indbragt til deres Skyttegrav —«
(Pause).

Bombardement, Bombardement, Bombardement, Lysraketter, nedstyrtende Murbrokker, opfarende Gulvfliser, Jord og Menneskerester — Bombardement —

Jesus og Maria:

»Fader vor, Du som er i den tyske Tranchée, Helliget vorde . . . . .«
. . . . .«

Apostlene paa Soklerne (gentager med dyb syngende Bas):

»Fader vor, Du som er i den tyske Tranchée . . . . .«

Lidt efter lidt aftager Bombardementet.

En Lufttorpedo

stiger langsomt op fra den franske Tranchée, vakler et Øjeblik i Luften, de tyske Soldater ser den og skjuler sig, den eksploderer med et voldsomt Skrald og sønderlemmer *Gudfader* (malet Gibsfigur).

Bombardementet stilner helt af.

Et Gevær:

Pling! pling!

En tysk Soldat sniger sig ud og trækker forsigtig *Jesus* med sig tilbage i Tranchéen.

En Mitrailleur:

Takketakketak . . . . .

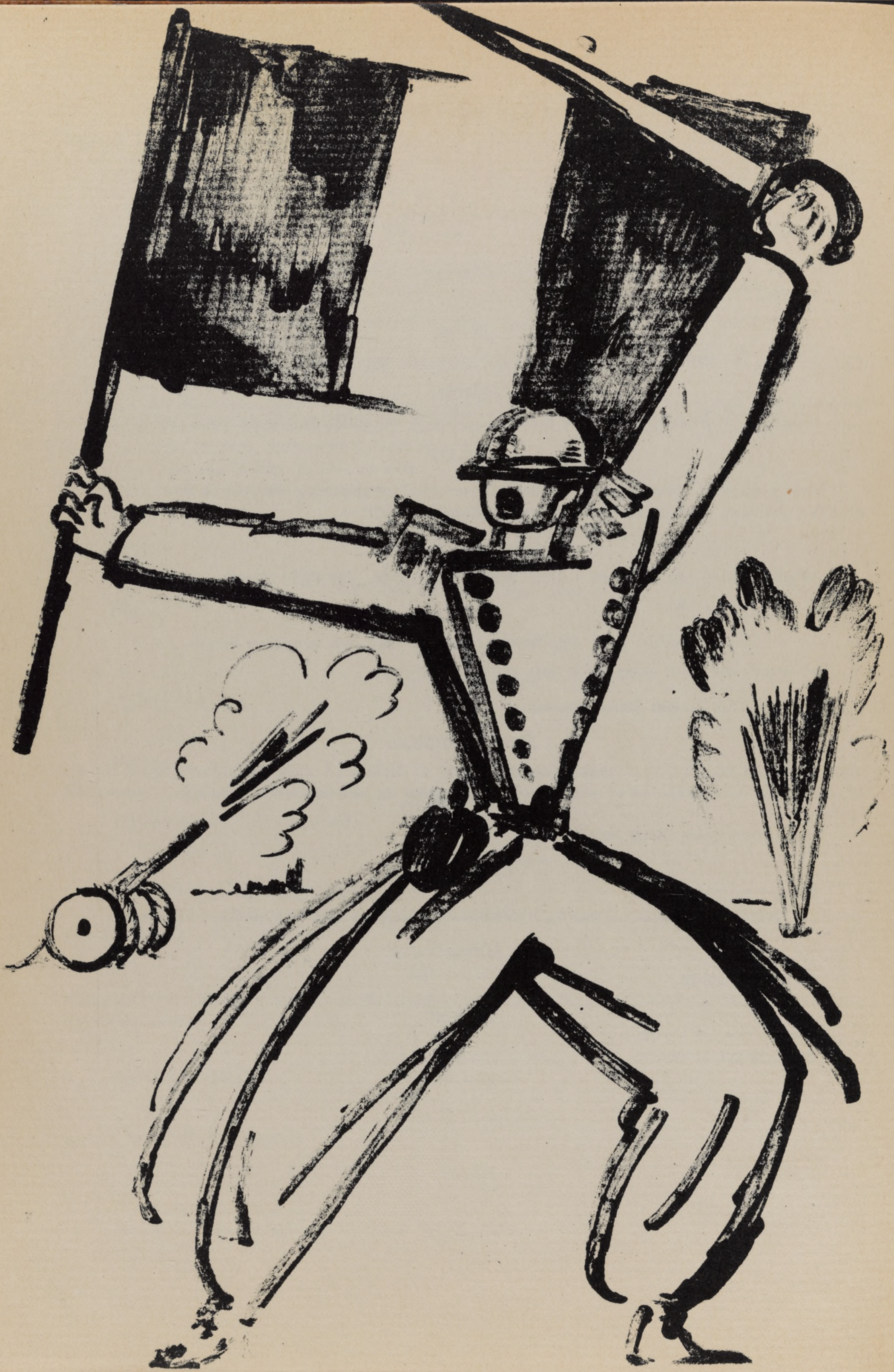
Stilhed:

(Kanonerne fra Verdun).

Solen stiger langsomt.

Tæppet falder.

MIN SABEL

Pres mod det nøgne Staal din skønne nøgne Læbe,
grusom lig Staalet, lig Staalet streng og ren;
da vil dit Kys, naar Klingen skal drages for at dræbe,
springe ud som en Rose af en staalhaard Rosengren.

Kys den kolde Klinge her lige under Heftet,
spejl dit Øjes Blaa i dette staalblaa Spejl;
da skal det Minde lyse, naar mit Løfte er bekræftet,
klart, saa hverken Døden eller Gud kan tage fejl.

Mærk det blanke Staal med din bløde Mund, o Kvinde;
Kysset vil efterlade et kongeligt Sigil.
Og Gløden af dit Kærtegn skal, ulmende dybt inde,
gøre Sværdet, naar det svinges, til et Sværd af Ild.

Bland et Hulk af Elskov i Heltedigtets Smerte,
føj til Dødens Kys dit Kys et kort Minut;
da skal min Kaarde hvile paa min Grav, som i mit Hjerte
Kærligheden hviler, stolt og sønderbrudt.

Dø kæmpende, det er Drømmen, hvis Tone aldrig tier.
Døden er Vasal kun, Konge det frie Mod!
Kys blidelig, du kære, det Glavind, der befrier
det Land, som for mig først, du gav Kød og Blod.

Jacques de Choudens.
Faldet.

H Y M N E

Hengiv Jer, Kammerater, i Lytten til Sangen i Luften.
Den lystigste Lyd er den, der lovsynger Døden.
Fløjt med den melodiske Fløjten af Fuglene Projektilerne.
Fløjt den berusede og unge Overmods Fanfare!
Fløjt, som det fløjter, det natlige Fugletræk deroppe. —
Fryd Jer over denne dødelige Form for Underholdning.
Disse pibende, vilde Orgler træder jo selve Satan. —
Vid, Kammerater, at hele denne spidsnæbede Sværm
Fanden gale os ikke véd,
hvor den vil hen.

Hører I dette Presto af ulyksaligt travle Maskingeværer?
Disse Mesterspillere tror at myrde Stjernerne. —
Skvadderhoveder!
Skyder I med løftet Visir paa 200 Meters Afstand?

O, i denne aandeløse Trommeild, Kammerater,
og i denne tordnende Lyd af Underverdner, der sprænges,
i denne af fløjtende Jernfugle befærdede Nat
sker Udløsningen af umaalelige Fond af Kræfter,
som for os, der skal dø, er den gudskabte Skønhed.
Thi hvad er denne Nats aandeløse Torden,
hvad er Fugleflokkene Projektilernes yndefulde Fløjten,
hvad er Humlebierne Granaternes Summen imod Maalet,
hvad er Lyden af Flugt og Sang og Drønet som af Verdners
Undergang imod Lyden, o Lyden
af vort eget unge, bankende
Hjerteslag . . .

Emil Bønnelycke.

Axel Salto.

Tyrken.

KRIGSLIV PAA MONTPARNASSE

De Curel, Maleren, kom farende ned af Boulevarden. Paa Hjørnet af rue Vavin mødte han en gammel Bekendt, Medarbejder ved »Figaro«. Hattene beskrev den konventionelle Bue. »Vær saa elskværdig at give mig et Svar til min Enquête,« sagde Journalisten, »har De kunnet arbejde under Krigen?« — »Naturligvis. Jeg har arbejdet fuldkommen sikkert lige siden Marneslaget.« — »Tak.«

De Curel for videre, og Journalisten skraaede over Boulevarden mod Café Dôme. Midt paa Sporvognsskinnerne løb han igen paa en Maler, Jean Paul Laurens. »Et Svar til min Enquête,« sagde han, »har De kunnet bestille noget under Krigen?« «Ja hvorfor ikke», spurgte Maleren. »Skulde man ikke kunne holde sig oppe, fordi det lyner og tordner? Undskyld, jeg skal hen og male videre.« — »Bevares.«

Journalisten bladede de Svar igennem, han havde høstet i Dagens Løb. De tilfredsstillede ham ikke. Naar han ikke selv var i Stand til at tage sig noget fornuftigt til, kunde han ikke lide, at andre var det. Det var jo paa en Maade som at sige til ham: Du er smaat begavet. Og dog vidste han med sig selv, at netop hans Mangel paa Evne til at tage sig sammen, var et Udslag af den højeste Takt overfor det lidende Fædreland. — Hvad var det, han havde sagt, Vincent d'Indy, Komponisten, der lige var bleven færdig med sit 10-aarige Arbejde paa Operaen «Saint Christophe»: »En Kunstner, der er værdig til dette Navn, vil aandelig talt ikke kunde afmagres eller steriliseres alene ved de ydre Omstændigheders Vægt, hvor alvorlige de end kan være.« — Ha, Stortalenhed! — Ja, selv den gamle Saint-Saëns sad ved Flygelet, mens de kæmpede, og skrev formedelst 5000 Francs (Øjeblikkets Markedspris) en Hymne, som var bestilt hos ham af Regeringen i Paraguay, der havde maattet udsætte sin Krigserklæring af Mangel paa en Nationalsang.

»Le Figaro«s udmærkede Medarbejder tørrede Sveden af Panden og anbragte sig paa en af Rørstolene udenfor »Dôme«. Det var ifærd med at aftnes. Le crépuscule des idôles — det er som listende Kattepoter — og Himlen lukker sig som en Alkove.

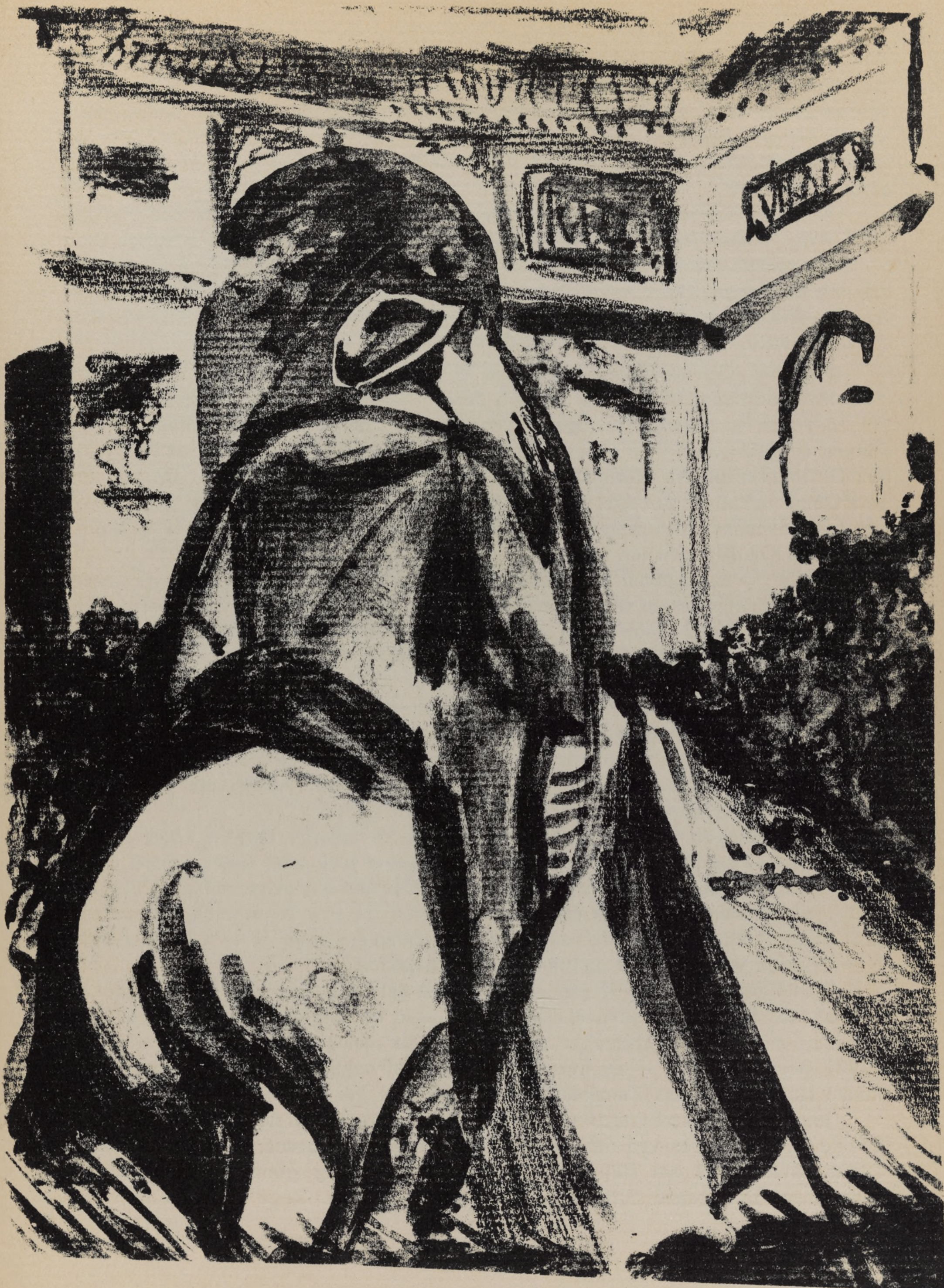
»Et l'homme impatient
se change en bête fauve.«

— — —

Der bliver Liv paa Boulevarden. De mærkeligste Skikkelser dukker op fra alle Hjørner, kaster sig paa Rørstolene, forlanger en Bock og sukker befriende »Ah — aujourd'hui nous avons travaillé.« Manden fra »Figaro« tænker et Øjeblik paa at spørge videre; men indser det latterlige i Situationen og sætter sig rolig hen hos en leende Klynge. Her er alle Verdens Nationaliteter — undtagen Fjenden. — Nogle af dem har Krigen hærget — som Blaise Cendrass. Digteren. Ham der har skrevet den besynderlige Bog »le Transsibérien«, der er gjort som en Harmonika og kan trækkes ud til den bliver saa lang som fra Wladiwostock til Moskva. Den kan kun læses i fri Luft eller i en Sal, for Pladsens Skyld. Læseren anbringer den paa Jorden eller Gulvet og sig selv ovenpaa — saa kravler han igennem den fra Wladiwostock til Moskva. Rejsen gøres paa 3 Kvarter. Prisen er 50 Franc.

Cendrass er Invalid. Han var med det første Aar. Blev ramt i den højre Haand, fik Koldbrand, stod Ansigt til Ansigt med Døden, uden Lægehjælp, og snittede saa

tilsidst med en Toldekniv den Smule Haand af, der var tilbage, men Livets Realitet har kun gjort ham mere bizarr. Han hører til dem, der siges at digte »futuristisk«. I hans Digte kan der være stærke Farver, blide Overgange, brutale Spring, vanvittige Indfald, Spøg og Alvor, men ikke noget »vrron-vrron af den barnlige og gammelkendte Slags, som Winding skrev om forleden. Hvad har den med »Futurisme« at gøre?

Andre er sluppet for selve Skyttegravens Haardhed — men har forøvrigt ligget i Krig, saalænge de har levet. Til dem hører Modigliani og den mægtige Ortiz — den spanske Markis og Maler — som i sit blaa Fløjl og sin Firskaarenhed minder om en Kæmpe-Blækflaske. Polakken Kisling — jfr. Blomstermaleriet hos Tetzen Lund — hører ogsaa til dem. De er for krigerske til at udholde det stillestaaende Skyttegravsliv.

Figaromanden tør ikke spørge dem af Angst for Følgerne; men han forstaar paa, hvad de siger, at Krig og Kunst i deres Øjne ikke kommer hinanden ved.

Klyngen er i stadig Bevægelse. Nogle gaar, andre kommer i Stedet. Afløsningen er altid parat. Den svenske Billedhugger Frisendal og den danske Maler Anton D. kommer ud fra »Rotonden« paa den anden Side Boulevarden. De faar Øje paa Dôme og bliver tørstige. De har været paa Frisendals Atelier, og D. er bevæget over Svenskerens nyeste Arbejde: »Il fait, tout seul, un Rodin — á la main,« siger han. Og Klyngen ler.

En tyk, bleg Løjtnant af »Ministerialdivisionen« kommer slentrende og aabenbarer en Fistelstemme af den skringreste Art. Det er Guillaume Apollinaire, Forfatteren til det noget platte Værk »Le poète assassiné«. Man paabegynder en Diskussion om det moderne Dramas Kaar i disse stygge Krigstider. Apollinaire har skrevet et surrealistisk Drama, »Les mamelles de Thérèse,« der nylig, trods Krig og Død, har sat Sindene paa Montparnasse i hæftigt Oprør. Det blev opført under Kunstbladet »Sic«s Auspicier. Publikum stillede sig noget tvivlrædigt. Dramaet havde det Held samtidig at blive betragtet som Tragedie, Farce og Moqueurstykke, beregnet paa at holde det agtværdige Borgerskab for Nar. Apollinaire paastod, at han havde meget tilovers for alle tre Opfattelser.

Af Handlingen kunde man intet — eller alt — udlede: Thérèse erklærede i et Skænderi med sin Mand, at nu vilde hun ikke længer føde hans Børn, hvilket var en altfor besværlig og kedsommelig Proces. Hun vilde nu selv være Mand og begynde paa egen Haand. Efter denne Erklæring greb hun om sine Bryster og kastede dem ned blandt Publikum, hvor der opstod hidsigt Slagsmaal om de to Celluloidkugler.

Thérèse var nu Mand og tog Navnet Theresias.

Men hendes tidligere Ægteemand var ikke det Pjok, der uden videre fandt sig i en saadan Behandling. »Nuvel,« sagde han, »vil du svigte Stat og Hjem, skal jeg nok klare mig selv!« — Hvorefter han alene ved sin misogyne Viljes Magt fremstillede 40,157 Børn i én Uge — en uventet Befolkningsstilvækst, der meget naturligt fremkaldte Hungersnød paa Zanzibar, hvor Handlingen gik for sig.

Journalisten fra »Figaro« udbad sig Apollinaires inderste Hensigt med dette Drama, men afbrødes ved det norske Ægtepar Diriks' Komme. Aftenen var hed og Diriks havde smidt sin Flip, men i hans Frakkeopslag glimtede Æreslegionens røde Roset. Den gamle Stridsmands Ankomst var i de Dage Signalet til Kamp.

Diriks havde forbløffet Pariserne ved at indføre en Krigsmaskine, der var i høj Grad besparende. Han kaldte den »la marmite norvégienne«. Dens blotte Navn borteliminerede Begrebet skandinavisk og erstattede det med dansk-norsk-svensk. Svenskerne sagde: »Den har vi ha't i Sverje se'n gammal.« Danskerne erklærede: »Vi kalder den en Høkasse, og den er ligesaagodt dansk som norsk.« Det essentielle var, at Diriks havde stillet den vederlagsfrit til Statens Disposition. Andre tjente derfor Pengene og Diriks var uangribelig.

Ved Bordet manglede ikke Dr. Bjarne Eide. Hans Hoved sad filsyneladende paa sin rette Plads, men i et upaaagtet Øjeblik gled det ned under Armen og vægrede sig haardnakket ved at gaa tilvejs igen. Det gav ham et vist Præg af Statsmandskløgt, der end ikke stod tilbage for Billedhuggeren Wallers', Opfinderen af det berømte Udbrud: »Inte Alvarsord til mig, om jag får be'!«

Doktoren var Montparnasses populæreste Figur. Mange tilbød ham i al Stillehed. Han ledsagedes undertiden af en lille Mand, der var som hans Ekko, hans Afklang. Doktoren var monumental i sine Dyder som i sine Fejl, den lille Mand var Jævnmaalet i alt. Paa Baggrund af Doktoren virkede han oplivende, thi han sad der, som Levendegørelsen af alle de Smaadyder, hvis totale Mangel havde gjort den anden stor. Til hans Følge hørte ogsaa Onkel M. en dansk Jøde (af en af de krigerske Stammer), der paa Vejen fra Bernina til Jerusalem i 8 Aar havde opslaaet sit Telt paa Montmartre.

Det kunde hænde, at franske Soldater, friske fra Fronten, og som var af nordisk Lød og Holdning og Tunge, kom til og anbragte sig i Klyngen udenfor Dôme. Persson og Lundberg var af og til iblandt dem, to djærve, svenske Mitrailleurer, som ikke kunde dø. De havde været med ved Arras, ved Somme og Verdun. Kraterer havde opslugt dem og udspytet dem igen, hele Byer var styrtet sammen over dem og havde knust og lemlæstet Bataljoner og Regimenter. Naar Støv og Røg drev bort og Eksplosionerne stilnede af, gav det sig til at pusle i Dyngen, og Persson og Lundberg steg frem. Med dem havde Vorherre højere Planer.

Til Dôme kom ogsaa en Aften Dérain, den uforlignelige Maler, en af Frankrigs største; træt og mudret fra Skyttegravene drak han sin Café noir, syg i Sjælen af den uerstattelige Tid, der spildtes i den aarelange Kamp mod »ces gens lá«.

— — —
Men Manden fra »Figaro«, hvordan gik det med hans Enquête? Mens Himlen lukkede sin Alkove helt, og Nattens sorte Katte gled frem, bryggede han sin Artikel til den næste Dag. Han tog Svarene ét for ét og overhældte dem med lidt patriotisk Syre, lidt national Forgyldning, til han saapas havde dækket den lidt irriterende en Smule haanlige Tone, der gik igennem dem alle: »Ja, hvorfor Pokker skulde vi dog ikke arbejde!«

Christen Fribert.

Per Krohg.

Mitrailleusen.

Ve den, som ingen Laster har. Hans Haand er klam som en Paddes Hud. Med Gru i Sjælen viger vi tilbage fra ham. Vi kender ham ikke og vil ikke lære ham at kende. Medlidenhedsløse lader vi ham staa ene og afskyet — det lasteløse Umenneske. — — —

Min Søn — vil jeg sige, naar jeg bliver gammel. Du er tyve Aar og har hidtil aldrig gjort mig Sorg. Derfor takker jeg dig af ganske Hjerte. Men Tiden er nu inde, da dette maa høre op. Du maa tage dig sammen og vælge dig en Last — som du allerede har valgt dig et Arbejde.

Din sunde Natur vil nok lade dig staa det igennem. Ve den lasteløse, han kan ikke reddes!

Vorherre — den gamle af Dage — har nok sagt det samme til sine Sønner Menneskene i 1914.

Hør — Børn, har han sagt og banket dem blidt paa Skulderen. Tag et Øjeblik Masken af og vær jer selv! Jeg glemmer ellers helt, hvordan I ser ud. (Efter Omstændighederne taler han i en let ironisk Tone). Vindruen kryster I ikke mer, men hvordan er det med Hjertets blaa Drue? Flyder den ikke i det skjulte med Edder og Forgift? Den store Synds frække Baal blusser ikke mere, men Hykleriets fade Dunst forpester daglig min Himmel.

Hvad mener I om Krig? En stor raa, tankeløs men dog aabenlys Krig? Husk at I er Mennesker!

Og Menneskebørnene sagde med nedslagne Øjne: Ja tusind Tak.

Nu er de midt i det, og det er fuldkommen lastefuldt og menneskeligt.

Men det er ikke videre kønt. For de Asener snød sig jo til at beholde Masken paa.

Johs. Buchholtz.

JENS ADOLF JERICHAU'S RADERINGER

Jens Adolf Jerichau's Raderinger er blevet til i Juli og August 1916, hans Livs sidste to Maaneder. Jerichau agtede at udarbejde alle sine Kompositioner som Raderinger og udgive dem i en Mappe; den foreliggende Offentliggørelse er saaledes en delvis Opfyldelse af et af hans sidste Ønsker. — Ialt eksisterer der 17 Raderinger fra Jens Adolf Jerichau's Haand, alle almindelige Stregætsninger; en af disse ødelagte han selv, seks har jeg, i Samraad med nogle af Jens Adolfs Venner og Kolleger, taget fra som mindre betydningsfulde og fordi Pladerne havde lidt forskellig Overlast. De her samlede 10 Blade er trykt i April 1918 i Max Kleinsorgs Etablissement paa hollandsk Papir fra Van Gelder Zonen. Da de fleste af Pladerne er af Zink, der ikke kan holde til flere Aftryk, er der kun fremstillet 50 Eksp. af hver Radering fordelt i nummererede Mapper.

Axel Salto.

-
- 1 Komposition.
  - 2 Menneskene søger Varsler.
  - 3 Dante.
  - 4 Komposition.
  - 5 Kejser Karl den Femte.
  - 6 Loge og Sigyn.
  - 7 De hellige tre Konger og den babyloniske Skøge.
  - 8 Eventyrfuglen.
  - 9 Gravlæggelsen.
  - 10 En Biskop.

